

Oversættelser, som ere foretagne indenfor 10 Aar efter den Tid, da vedkommende Værk udkom. Nu er man gaaet til at slette disse 10 Aar og sætte Oversættelser ganske i Klasse med de originale Værker. Jeg vilde nu meget nødig, at man gik bort fra dette, thi det har særlig for et lille Land meget at betyde, at Forholdet bliver ens for Oversættelser og originale Værker. En Mængde af de betydelige Værker, der udkomme i Udlandet, behøve ingen Oversættelse for at blive læste her i Danmark, det er videnskabelige Værker, som komme ind i Originalsproget, altsaa som beskyttede Værker. Et lille Lands Sprog er ikke kendt i Udlandet, de Værker, som fremkomme i et saadant Sprog, skulle altsaa for at kunne blive bekendte i Udlandet oversættes, og naar man tænker paa, i hvor høj Grad en berømt dansk Forfatter som Georg Brandes i sin Tid er bleven udnyttet, før Danmark var indenfor Berner-Konventionen, forstaar man, hvad det vil sige for danske Forfattere, Forfattere i det lille Land, hvis Sprog ikke er kendt udenfor Landets Grænser uden af de udvandrede Danske og ellers kun af meget faa, at Oversættelser ogsaa ere beskyttede. Jeg vil derfor haabe, at Udvalget ikke vil gaa til at forandre noget ved Bestemmelsen angaaende Oversættelser.

Dernæst udtalte det ærede Medlem, at den Udvidelse, hvorved ogsaa Tidsskrifterne bleve beskyttede, burde man vist hellere have undgaaet. Det tror jeg ikke. Den er kommen efter udtrykkeligt Ønske fra Tidsskrifterne selv, fordi man der mente, at de undertiden i ikke ringe Grad bleve misbrugte. Jeg kan godt indrømme, at mange af de Artikler, som fremkomme i Tidsskrifterne, ønske vedkommende Forfattere maaske netop publicerede i videre Udstrækning gennem Dagspressen, men jeg mener, at dette kan ske derved, at vedkommende Forfatter i Tidsskriftet lader sætte over sin Artikel: Eftertryk tilladt. Dette, synes jeg, er en heldigere Form, end at det skulde være saaledes, som f. Eks. det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen) udtalte, at naar der intet stod, havde man Lov til at aftrykke saadanne Artikler, og at naar man ikke maatte aftrykke dem, skulde der staa,

at Eftertryk forbydes. Jeg tror, det var heldigere, at Hovedregelen blev den, at det, der stod i Tidsskriftet, ikke maatte aftrykkes, og at Undtagelsen var denne, at den enkelte Forfatter, som ønskede sin Artikel videre udbredt gennem Dagspressen, satte over Artiklen: Eftertryk tilladt. Men dette kan der i øvrigt forhandles om.

Saa talte det ærede Medlem fra Odense (Marott) om Spioneringsbureauer osv. Jeg vil indrømme, at der er altid en Fare for, at noget saadant kan opstaa, men jeg ser ingen Grund til, at Faren skulde være større, efter at dette Lovforslag var blevet Lov, end den er i Øjeblikket, og man har sikkert ikke mærket noget særligt til disse Spioneringsbureauer under den gældende Lov om Forfatter- og Kunstnerret.

Det ærede Medlem berørte dernæst Spørgsmaalet om Bygningsværker. Der vil jeg nu straks sige, at det Spørgsmaal, det ærede Medlem fremdrog om Fotografering af et Gadeparti eller lignende, er omtalt i Lovens § 31, hvori der staar: „Ej heller anses det som ulovlig Eftergørelse, at Afbildninger af offentlige Gader og Pladser eller af Bygningers Ydre eller Indre indeholde Gengivelser af Kunstværker, medmindre et efter denne Lov beskyttet Kunstværk udgør Afbildningens Hovedgenstand“. Altsaa, et Gadeparti, hvori der ligger en monumental Bygning, har man Lov til at fotografere efter denne Lov. Men i et andet Spørgsmaal, der kommer frem her, kan jeg ikke erklære mig enig med det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen). Bestemmelserne om selve Bygningen gælde ganske vist ogsaa Fotografering; hvis jeg fotografere en Bygning for at sælge Fotografiet, handler jeg mod denne Lov. Der gælder ikke alene dette, at jeg benytter Gengivelsen til derefter at opføre en anden Bygning, men ogsaa det, at jeg fotografere den monumentale Bygning og sælger Fotografiet, altsaa offentliggør det paa den Maade.

Til det ærede Medlem fra Fredensborg skal jeg sige, at naar det ærede Medlem kritiserede Sproget i Lovforslaget i høj Grad eller i ikke ringe Grad, kan der maaske forholdsvis let fremføres Angreb mod det saakaldte Kancellisprog, den i særlig Grad juridiske Sprogbrug, men jeg synes dog, at det her benyttede Lovsprog